

Παιδί μου Νόντια, μὴν ἀκοῦς τὸ τί σοὶ λέγουν ἄλλοι,
ποῦ θέλουν πλῆθουν ἀρχηλοὶ
καὶ βόσκει μέσα τὸν ἀρχὴ
καὶ πάθος γὰρ τὸν Πάλλη.

Ἄκουσ' ἐμέ, ποῦ σοῦ μιλῶ
ὅταν δευτέρου πατέρας,
κί' ἂν ἔχῃς, Νόντια μου, μαγαλό
δῶσ' ἐστὴν κροῖον πέρας.

Δέξου νὰ γίνῃς Ἐπουργός, μὴν κάρῃς φασαρίας,
καὶ μὴ νομίζῃς εὐκολὰ πῶς βρισκῆς εὐκαιρίας.
Μὴ μὲ τὰ λόγια τῶν πολλῶν σκοτίζῃς τὸ μαγαλό σου
καὶ μὴν κλωτσῆς τὴν τριχὸν σου... παιδί μου, σὲ καλό σου

Διάλογο συλλογισμῶν πικρὰ καὶ μαῦρα νέφη...
τοῦτον δ' ἀπαμειβόμενος ὁ νέος Νόντας ἔφη :
ὃ ξεῖν ἀγγέλλειν τάχιστα τῷ Πάλλῃ καὶ τοῖς ἄλλοις
πῶς τῆδε κείμαι ῥήμοσι πειθόμενος μεγάλῳ.
Κί' ὁ τῆς Λευκάδος Τσαρλαμπᾶς ἐξροῦσθητε ταμνέον
φρονιάζοντας μετρητάμο.

Καὶ ποῦς' ὅταν Νόντια δὲν' μιλεῖ ;
τοῦ λένε κί' ἀπὸ τὴν Ἀδελή,
τοῦ λένε κί' ἀπὸ τοῦ Πάλλῃ
καὶ τοῦ Μανρομυάλη.

Διάσπασις, διάσπασις, τὸ κόμμα τώρα βρέμεται,
'σὸν Νόντια τὴν ἀπόφαισι τὸ κρᾶτος δλο κρέμεται,
κί' ἐκεῖνος ἂν θελήσῃ
τὸ ζήτημα θὰ λύσῃ.

Ποῦς τάχα δὲν ἐλυθμῆ
κί' ὁ Νόντας τώρα γὰρ τιμῆ
γὰρ ἂν Ἐπουργός νὰ γένῃ ; ...
τοῦ στέλλουν καὶ τὸν Ἀσμηφ,
μὰ καὶ τὸν Πολυγένη.

Ἐπιμονὴ πρωτοφανῆς σαλευεῖ διαγοίας
κί' ὁ Νόντας θέμα γίνεται κί' ἄθεο στωμίλου στόματος,
μὰ καὶ καμπόσοι Ἀθήμαχοι τραγοὶ τῆς Γορτυνίας
τοῦ λὲν πῶς πρέπει νὰ δεχθῆ γὰρ τὸ καλό τοῦ κόμματος.

Ῥοποῦν ἐδῶ, ῥοποῦν ἐκεῖ, ῥοποῦν καὶ' ἐστὴν Ἐδρώπη
τί τέλος πάντων θὰ γενῆ
μὲ τούτῃ τὴν ἐπιμονή,
κί' ὁ Νόντας σ' ἴλους ἀπαντᾷ πῶς πᾶν χαμῆν' οἱ κόποι.

Καὶ νέοι τοῦ μλήσανε καὶ Τσαρλαμπᾶδες γέροι,
τέλος τὸν Ρώμα ζήτησαν μήπως τὸν καταφέρῃ
δμος ὁ Ρώμας, τῆς Βουλῆς
ὁ Πρόεδρος ὁ προσφιλῆς,
ὅταν εἶδε πῶς τὰ πράγματα πηγαίνουν' ἐπὶ χειρότερο
ἐμπῆκε σ' ἕνα κότερο,
κί' εἰς τοῦτο γλυκοφάντας
ἐτραγουδοῦσε μόνος.

Τὰ πρῶτα γὰρ τρεχάματα καὶ πάλι δὲν ἔδ' ἀρχίσω...
σὲ κότερό μου, πάρε με τὸ πλέγασ νὰ γλίσσω,
γὰρ κί' ἐκεῖνον τὸν Σκουζὲ καὶ μὲ τὸν Καραπάνο
καὶ μ' ἴλους ἐκουδράστηκα, καὶ θέλω ν' ἀνασάω.

Ἔχουν πικρὰ παράπονα πῶς ἀρχηγός δὲν ἔγιν',
μὰ τώρα τρέφει νομιστοῦρο
'στῆς Φιλιπῆς, ὅταν Κοσμινδοῦρο
στὸν Πόρο καὶ ἐστὴν Ἀθήνα.
Ἄκου κί' ἂν θέλῃς φέρε με, καὶ μέσα σ' ἐπὶ πλάγῃ
ἀπὸ καίμαρ συνάντησι Θεός νὰ μὲ φυλάγῃ.

Κί' ὁ Φασουλῆς ὁ σιγηλός
κί' ἐκεῖνος παρὰ δὲν' ἄλλος
ἐτραγουδοῦσ' εὐήχους
τοῦ Ζαλακώστα στίχους

Συνπνὸ καὶ μοῦπαν ἔφυγε τὸ κότερο τοῦ Ρώμα,
καὶ κατεβαίνω σ' ἐπὶ γαλό,
τὴν θάλασσα παρακαλῶ
μὲ πικραμένο στόμα.

Τὸ πρῶτο κῆμα ῥώθησα : γὰρ νὰ μὰς ἀφήσῃ
σὲ τέτοιον κρᾶτισμο καιρῷ ;
περὶ τὸ κῆμα τὸ σκληρὸ
χωρὶς νὰ μοῦ μλήσῃ.

Τὸ τρίτο κῆμα ῥώθησα : πῶς ἔδοκει νομιστοῦρο
τώρα ποῦ στήριβουε μαγαλό ;
κί' αὐτὸ σκληρὸ μὲ πισοιλῆ
μὲ τρεῖς ἀφοῦς' ἐπὶ μούθη.

Κί' ὁ Περικλέτος μόνος
ἐτραγουδοῦσε ἐν τῶνους.

Ἔσει, πουλιὰ θαλασσινά,
ἴδατε τώρα πουθενά
τοῦ Ρώμα τὸ καρὰβι,
τὸ κότερο τὸ φτεροτό,
ποῦ κόσμος ὀμιλεῖ γι' αὐτὸ
καὶ τόσα κῶβει ῥάβει ;

Ἐπῆραν ἄλλοι τὰ βουτὰ
κί' αὐτὸς ἐπῆρε τὸ γαλό,
κί' ἂν τὸν ἴδῃτε πουθενά
μηγύστε του, παρακαλῶ,
πῶς μπόρα πλάκωος πολλή,
φουρτοῖνα πῶς μεγάλη,
τὸν θέλουν ἀπὸ τὴν Ἀδελή,
τὸν θέλουν κί' ἀπὸ τοῦ Πάλλῃ.

Ποῦ τάχα νὰ βρισκῆται, ποῦ τάχα ν' ἀρμενέλλῃ
γοργό, καμαρωμένο ;
μὰ φαίνεται, μὰ γάνεται, κί' ὁ κόσμος τὸ νομίζε
καρὰβι στοιχειωμένο.

Μὲ τὴν μαμμῆ τοῦ Παλατιοῦ τρέχει κί' ὁ Θὸν ἀντάμα,
καὶ τῆς μεγάλῃς κροσοῦς τὸ τραγικὸ τὸ δρᾶμα
τίκανε τραγικότερο
τὸ στοιχειωμένο κότερο.

Ἔσει, πουλιὰ θαλασσινά,
περιπλοκὸς ἀληθινά
τῶν κρᾶτων ἢ κρᾶσις,
ποῦνα γὰρ ν' ἀπορήσῃς,
πλὴν ἔκανε τὸ τέλος τῆς ποῦδ περιπλοκώτερο
τὸ στοιχειωμένο κότερο.

Κι' αυτόν τόν Γουναράκη
δέν βροίκουν... τραλαλό...
κότσο, κοιτάξτε,
πού πάς γυαλό γυαλό.

Σταμάτα και μὴν τρέχεις... τραγέματα καινοδρα,
κι' ἴλοι' σκοποῦν γιατί,
κι' ὁ Πάλλης δίος φούστρα
τόν Ρόμ' ἀναί γηεί.

Τὸν ἀναί γηωὶν και φίλοι
μὲ λαχτάρα σὴν ψυχῆ,
τρέχουν και τὸ Ράλλ' οἱ σπύλιοι
μὲς σὴν ἴωση ταραχῆ.

Υάχνουν μὲ τὴν μυροσθιά
τὰ γὰ βροῦνε τοὺς χαϊμένους,
κι' ἡ Ρωμαική καρδιά
πάλιει τοὺς παλιμοὺς τὸ γένους.

Ρωμηοσύνη μου, τραγοῦδα
τέσσα κρία, πού σημαίνει,
και κοιμοῦ σὰν πεταλοῦδα
σι' ἄσπρα ῥόδα κοιμισμένη.

Ὁ τῆς θαλάσσης Ποσειδῶν,
παρακαλῶ σε πρηνηδόν,
κι' ἄν πουθενά τόν Ρόμα ἴθις
πῶς του γὰ μὴ μᾶς σπύνη.
κι' ὁ Βασιλεὺς μετὰ σπουδῆς
ἀπ' τὸ Ταῦτ' σφάνει.

κι' ἀπὸ τῆς βία τῆς πολλῆς κι' ἀπὸ τῆς γρηγοράδας
τοβασσε ταῦτοῦ κητο κι' ἔληξε ποδαράδα.

Μέσ' ἀπὸ τὴν Δε-τέλεια τὸν φέρουν και τὰ βράδρα,
λάμπουν' σὸν ἤλιο τὰ βουνά, λάμπουν και τὰ λαγκάδια,
μὰ λάμπουνε και μερικὸι
πανότρηχοι Κορδοκιοί,
ποχουν ἰσήμερο τὰ πολλὰ, τῆς γλώσσας τῆς μεγάλας,
πού κόβουνε σὰν πάλιας.

Καθεὶς βαστῆ τὴν μύτη του και δέν τὴν οἶνει' χάμω,
και κάθε κῆμα ποτρεχεται γὰ ἔαπλωθῆ' σὴν ἄμμο
μὲ τοὺς λαιμοὺς του τοὺς ἀφροὺς φωνάει περισοῦταρο:
ἀπ' ἄμρη σ' ἄμρη χαλασμοὺς... δέν βροίκεται τὸ κότσο.

«Καὶ οἱ δύο τραγοῦδοὺν ὁμοῦ
στίχους γνωστοὺς τοῦ Σολωμοῦ.»

Θάλασσα, πότε θὰ τὸν δῶ τὸν Πρόεδρο τὸν Ρόμα;
τόσας ἡμέρας' πέρασαν και δέν τὸν εἶδ' ἀνέμα.
Φέρε τον τέλος, φέρε τον... ὁ Πάλλης τέσσα λέει,
και πᾶνει' λίγη θάλασσα και τὴν φιλεῖ και κλαίει.

Μὰ δέν εἰστέρεῖ δυστυχῶς οὐ φιλεῖ τὸ κῆμα,
πού τόρα τὸν ἴσθιον
ἐκεῖ κατὰ τὸ Σούθιον
πάει τὸν Ρόμα πρῆμα.

Τοῦ Γουναράκη στρέψιμο
και σὴν Πεντέλη κροῦψιμο.

Τὸ κότσο ξεγάνεται
κι' ὁ Γουναράκης χάνεται.

Κι' αὐτὸς τὸν κόσμο συγκαίει,
και σισυμμένος κροῦφεται
μὲ' στῆς Πεντέλης τὴν Μορῆ,
πὼς τὸ παῖρι τριβεται.